

ЛОПЕ ДЕ ВЕГА ЛОДКАТА

Превод от испански: Александър Муратов, Атанас Далчев, 1978

chitanka.info

Нещастна лодко моя,
във канари разбита
и без платна, безсънна,
самотна сред вълните.

Къде сега се луташ,
къде, кажи, се впускаш,
щом няма цели умни
със луди упования?

Като грамаден кораб
ти се отдалечаваш
от сушата съседна
и спущаш се в морето.

Еднаква в съдбините,
от злото по-голяма,
а малка при закрила,
с талазите враждуваш.

Вестиш, че сред скалите
на завистта надменна
ти корабокрушение
на честността отреждаш.

Когато бреговете
допреше с крехък хълбок,
страх немаше в морето
от яростните бури.

Ти плаваше спокойна,
не е на родна суша
опасността голяма,
щом малка е водата.

Не вижда добродетел
в родината сполука,

ни бисерът цени се
във мидата си още.

Ще кажеш: много лодки
при благосклонен вятър,
излизайки нещастни,
щастливи ще се върнат.

Ти примера не гледай
на тези, що се връщат:
погубила е много
сполуката на други.

В моретата открити
не носиш предпазлива
ни на лъжи платната,
ни на хвалби веслата.

Кой, лодко, те измами?
Кормилото обръщай,
ламтежът да си кораб
съдбите предизвиква.

Какви въжа те стягат?
Какво разкошно знаме
плющи на ветровете,
засенчвайки водата?

От мачтата висока
като надежда блага
откриваш ли земята
и пустите крайбрежия?

Кой облак ти обажда
да хвърлиш своята котва,
когато ти пътуваш,
загубила посока?

Теб пясък погребе ли,
защо ти трябва слава?
Знай, никога нещастни
целта си не постигат.

Какво, че те опасва
клонак зелен и ален,
че във леса коралов
трева солена никне?

Крайбрежните ни лаври
венчават само кораб
със бордове високи
и със въжета златни.

Не искай с твоя блясък
за пример на лодкари
нов Фаетон^[1] да бъдеш,
когото лаври жалят.

Минаха времената,
когото, близал роза,
ромонеше ветрецьт
и дишаше ухания.

Свирепи урагани
днес тъй нахално духат,
че пръскайки звездите,
на Феб челото мокрят.

Светкавиците мощни
на звездните ковачи
не кули извисени,
а клетки къщи палят.

Доволна в твоите мрежи,

на пясъка пустинен
измокрен ме изваждаш,
но жив. Това ми стига!

Когато с гребен ален
се решеше зората,
бе рибата по-малко
от сълзите ѝ бистри.

Щом слънце изсушеше
бедняшките ми дрехи,
леглото си от листи
ни даваше колиба.

Съпруг ме тя зовеше,
зовях я аз съпруга
и спираше от завист
небесното светило.

Без ропот, без навети
развод смъртта ни даде;
ах, клетата ми лодка
във сълзи се удави!

На плажа останете,
въжета безполезни,
платната са излишни,
щом благого си губиш.

Ако със стъпки вечни
звездите позлатяваш,
стопан на мойта лодка,
и в сладък мир почиваш,

да молиш заслужава
доброто вековечно
със тебе да ме води

по-чиста и красива.

Туй любовта ми иска,
към жалбите човешки
не бива божествата
така да бъдат глухи.

Защо ме ти не чуваш?
Животът ни е кратък:
живееш, всичко липсва,
умреш, прелива всичко.

---

[1] *Фаетон* — син на Хелиос (Слънцето) и на Климена. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.